Ч. 116 Субота 25 мая (7 червня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Заява дра Кербера в справі львівских розрухів. — З австрийскої делеґациї).

На вторковім засіданю палати послів зажадав пос. Брайтер пояснень від дра Кербера в справі львівских розрухів, а опісля перейшла палата до нарад над законом про пільги для домів з дешевими мешканями для робітників і по переведеній довшій дискусиї полагодила єї в другім і третім читаню. По полагодженю кількох дрібнійших справ виголосив др. Кербер довшу промову про львівскі розрухи. На підставі урядових донесень відчитав хід подій кровавого дня, а відтак заявив: Мушу вже тепер відперти в як найбільше рішучий спосіб виводи пос. Дашиньского і деякі вискази кількох его політичних прихильників, яких слів вчера я не чув будь задля пануючого тут гамору, будь тому, що я не був в салї, а які я доперва нинї вичитав в ґазетах. Ті твердженя і обвиненя не стають більшевартними через те, що їх повтаряє ся тягом і тягом. Наша армія стоїть дійсно надто високо, щоби єї могли діткнути сего рода напасти. (Живі притакуваня і оклики). Завсїгди і всюди она сповнювала свої обовязки сьвітло. (Притакуваня, оклики, довгий гамір і краки на лавках социялїстів). Ми тут, на сім місци, а також члени ц. і к. армії певно не відчуваємо найменшої сатисфакциї, коли в разі ексцесів потреба ужити оружия. (Оклики з лавок социялїстів). Ми що найменше є рівно мирово настроені, як панове з тамтої партиї, а правдоподібно богато більше миролюбно. І ми жалуємо з причини сих подій, а також нам жаль жертв, що-до яких однак не лише згаданий бесідник, але також деякі дневники розсївали пересадні вісти. Я вже нераз поручав властям безпеченьства, аби у всїх случаях поводили ся як найуміреннійше. Яких способів мають ужити ті орґани, коли на них дійстно нападають і загрожують в безпечности, над тим мусять застановити ся в каждім поодинокім случаю і відповідно до хвилї; они також відповідають за те. Але масовим атакам на війскову асистенцию завсїгди можна буде противставити лише масове відперте нападу, а при тім, на жаль, не дасть ся уникнути таких припадків, як вчерашні, бо тодї мають примінене приписи, видані для поведеня військових асистенций. Горячо бажаю, щоби робітники своїх прав уживали лише в той спосіб, щоби до такого відпираня нападів не приходило. Бути може, що провідники таких рухів є більше розважні (крикливі перериваня социялїстів) — але дайте-ж, панове, скінчити речене, то почуєте, що я скажу — але провідники не мають змоги здержати маси в рішучій хвилї, а з того виходять консеквенциї, яких всї рівно жалуємо. Нинї поновно я скористав з нагоди, щоби поручити властям, з усеї сили впливати на покінчене страйку і ужити всїх средств для привернення ладу і рівноваги умів у Львові. Вкінци бажаю ще додати, що вже від давна не оминуло моєї уваги і пана намістника, що число поліцияйтів є недостаточне і з сеї причини я постарав ся о значне побільшене его. То зарядженє увійде в житє вже в найкоротшім часї. (Оплески).

Австрийска делеґация зібрала ся вчера о 4-ій по полудни на нараду. На початку засїданя відчитано внесеня і інтерпеляциї, почім розпочали ся наради над внесенем пос. Сильвестра що до підвисшеня пенсий для офіцирів і войскових урядників, як також вдів і сиріт по тих войскових пенсионїстах, котрі перейшли на пенсию перед 1900 р. По короткій дискусиї відослано то внесенє до буджетової комісиї. Відтак справоздавець бар. Вальтерскірхен предложив войсковий буджет і поручив его приняти. При тій нагоді висказав жаль з причини напастий пос. Дашиньского в палатї послів на армію. З черги забрав голос міністер війни бар. Кріґгаммер. Давав поясненя в справі нових армат в нашій армії. Пос. Люкш сильно виступив против міністра війни і видатків на нові армати. Доведе то державу до руїни. В імени Поляків промавляв пос. Евг. Абрагамович і зложив заяву, що его сторонництво буде голосувати за буджетом. З Чехів говорив др. Кафтан і заявив ся против буджету. По промові Румуна бар. Васплька, котрий виступив в обороні армії, перервано наради і назначено слїдуюче засїданє на нинї рано.

---

69) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)

(Дальше.)

Коли я вернув до малої, розповіла она менї про великі гроші, які їй там дарував лїкар Небзехт тай каже, щоби я їх взяв і ратував Пентаура. Тогди прийшла менї гадка: будуть для дітий Гунї'го, а він за них дасть ся повести до Етіопії. Біжу я до пристанї, говорю з тим чоловіком, він пристає охотно, я даю гроші жінцї і в ночи коли мали сїдати на корабель, удало ся менї їх заміняти. Пентаур пішов зі мною на мій корабель під іменем тамтого другого, а Гунї поїхав на полудне і називав ся Пентаур. Я не затаїв перед тим чоловіком, що він піде не до Хенну, але до копалень золота, бо нїкого так не прикро обманювати як того, котрого, можна найлекше обманути. Дивна річ! Люди тїшать ся з того, коли їм удасть ся обманити якогось хитрого або сильного, але кому би хотїло ся обманювати дитину або якогось недужого? Але й то треба сказати, що Гунї вліз би був хоч би й в котел в пеклї не нарікаючи й словом та ії веселий вже був, коли пращав ся зі мною. А то проче, як ми тут дістали ся, то вже знаєте й самі. В Сирії в сю пору дощі і будете бідувати. Я знаю той край, бо я звідтам водив до Єгипту богато плїнників, та й був там через пять літ у войску великого могара, батька проводира Паакера.

Бент-Анат подякувала тому доброму чоловікови а Пентаур і Небзехт розповідали дальше то, що він зачав.

— Підчас їзди — розказував лїкар — журив ся я Пентауром, бо я видів, як він гриз ся; але в пустини від знову опамятав ся а коли ми спочивали, то він шептав менї не одну красну пісню яку зложив в дорозї.

— Дивно — сказала Бент-Анат — та й менї якось лекше стало на пустини.

— Скажиж тоті стишки про ростину бейтаран — просив Небзехт.

— А ти знаєш тото зїлє? — спитав поет княгиню. — Оно росте тут на многих місцях! Понюхай, як оно пахне, коли потерти мясисті билинки або листє. Мій стишок досить собі простий; насунув ся менї на гадку по многих инших піснях, з котрих найлїпше ти вже знаєш.

— Они всї величають ту саму богиню — усьміхнув ся Небзехт.

— Але скажи твій стишок — просила Бент-Анат.

Поет говорив з тиха:

Нераз на пустинї, де порохом мете,
Видів я, що зїлє бейтаран цвите.
Із кождої галузки, із кождого листочка
Розносить запах миленька цьвіточка.
Як се може бути, що з піску пустинї
Так солодкі дари беруть ся в ростинї.
І що се такого, що в пустинї знову
Серце мов в піснї укладає мову?

— Чи не складаєш ти то на пустиню, що берesь з любови? — спитала Неферт.

— Мушу обом бути вдячний; але то таки мушу признати, що пустиня то чудесний лїкар для хорої душі. З тої одностайности довкола нас спасаємось до нашого власного внутра, змисли спочивають і можемо тут без перешкоди та без посторонного впливу роздумати кожду гадку аж до его найделїкатнійших проявів. В містах то кождий завсїгди лиш частиною більшої цїлости, від котрої він зависить, котрій дає і від котрої бере; але самотний путник в пустинї, лишений зовсім сам собі і мов би відорваний від всякої більшої суспільности людскої, мусить вдоволяти ся своїм власним я і в тім шукати того, що може надати ваги і значіня его житю. Тут, де теперішність скромно уступає, не знаходить і дух, що уносить ся далеко, нїякої запори.

В пустини можна добре думати — потвердив Небзехт. Тут менї таке стало ясне, чого я в Єгипті лиш здогадував ся.

— Ну, щож би такого? — спитав Пентаур.

— Насамперед — відповів лїкар — що я і ми всї нїчого путнього не знаємо, а відтак, що осел може рожу любити, але не рожа осла,

Новинки.

Львів дня 6-го червня 1902.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував заступниками прокур. в VIII кл. ранги судових ад'юнктів: Меч. Уейского для Тарнова, дра Ст. Ценґлевича для Ряшева і дра Ф. Рознера для Вадовиць; дальше іменував заступником прокуратора в VIII. кл. ранги субститута прокураторії Ад. Шнайдра у Львові і судових ад'юнктів Ч Вуйціцкого з Перемишлян для Самбора, Климентия Кульчицкого з Яворова для Станиславова, Юл. Колчикевича зі Сколього до Стрия, дра Стан. Заґурского для Львова.

— **Перенесеня.** П. Міністер судівництва переніс субститута прокураториї Т. Закшевского з Самбора до Львова, Йосифа Яворского з Вадовиць до Перемишля, Романа Левицкого зі Станиславова до Львова і заст. прокур. Теод. Приходского з Ряшева до Н. Санча.

— **Для лікарів.** В Лопатині з поводу смерти нашого земляка дра А. Єссипа опорожнилось місце вільно практикуючого лікаря. Кромі суду, котрий дає много занятя лікареви і людність доокола чна радо удаєсь о пораду лікарску, тим більше. що в близкости Лопатина нема лікаря, аж в Радехові о $2^1/_2$ милї і Топорові о 3 милї віддалених. Дуже було би порадно, щобы там міг осїсти котрий з руских молодих лікарів.

— **Фестин** з фантовою льотериєю в Перемишли на Замковій горі відбуде ся в неділю дня 8 с. м. на дохід „Бурси сьв. о. Николая", заснованої з нагоди 50-лїтного панованя цїсаря Франц-Йосифа I.

— **Рускиї театр** переїздить до Теребовлї дня 7-го с. м. Репертуар театру в Теребовли ось такий. в суботу дня 7 червня „Жидівка вихрестка" драма в 5 діях Тогобочного; — в неділю 8 с. м. „Підгіряни" оперета в 3 діях Вербицкого;— ві второк 10 с. м. „Шалавило" комедия в 5 діях Глиньского; — в четвер 12 с. м. „Власть тьми" драма в 5 діях гр. Толстого; — в суботу 14 с. м. „Дон Цезар" оперета в 3 актах Делінґера; — в неділю 15 с. м. „Пісні в лицях" народна опера в 3 діях Порошина; — в понедїлок 16 с. м. „Перехитрили" комедия Кропивницкого; — ві второк 17 с. м. „Ямарі" оперета в 3 діях Целера; — в четвер 19 с. м. „Бурлака" образ народ. в 5 діях К. Карого; — в суботу 21 с. м. „Бідне дївча" оперета в 5 діях Куна; — в неділю 22 с. м. „Ой не ходи Грицю" образ народ. в 5 діях Ал. Старицкого.

— **Дрібні вісти.** На площи Марийскій знайдено вчера 4-лїтного хлопчину котрого спроваджено до комісарияту. Чий він є і як називає ся, годї від него довідати ся, сказав тілько, що мати его ходить до послуги. — В Станиславові на передмістю Княгинині убив грім передвчера жінку зарібника Анну Рубінову, коли вертала з двірця зелїзничого, де носила обід свому чоловікови. — Пропав без вісти термінатор шевскій Микола Петришин. Підчас розрухів вислав его на місто майстер і до нинїшного дня не вернув. Заходить обава, чи не став він жертвою розрухів. Петришин був родом з Винник і мав 17 літ.— В Мондзелївцї підгаєцкого повіта, погоріли 3 селяньскі загороди зі всіми господарскими приладами. Шкода виносить около 6000 кор. — В Копичинцях повісив ся в лїсї тамошний господар Михайло Велиток. Причиною самоубийства була обава кари за крадіж, о що вело ся против него слїдство карне. — На двірскім обшарі в Братишові, товмацкого повіта, при переношеню дубових стовпів, погиб 19-лїтний Василь Головатий, придавлений тягаром. — В Піддубцях, равского пов. погоріло 28 мая 8 господарів. В огни погибли 4 конї, корова і 3 телят. Шкода виносить звиш 27.600 кор. і була лише в половині обезпечена.

— **Бідний хлопчина.** Вчера рано привів поліциян на інспекцию 5-тилїтного хлопця, котрого знайшов при ул. Городецкій. На сурдутї мав він припиту карточку, на котрій по росийски було написано, що хлопець походить з Одесси і називає ся Пуфляк а заразом прошене, щоби хлопця відослати до Одесси до его родичів. Поліция віддала хлопця в опіку комісарияtови II. дїльницї.

— **Дороге снїдане пса.** Один з професорів краківского університету має красного пса, що любить гризти папери. Перед кількома днями завважав професор, що пес їсть якийсь папір з кольоровим рисунком. Професор встав з фотелю і видер псови з писка вистаючий кусник паперу та переконав ся, що се рештка з 100-ринського банкноту. Як професор переконав ся, пес стягнув з бюрка 2 банкноти 100-гульденові, один вже з'їв, а й другий за малу хвилю мав пропасти в его горлї. За видертий псови кусник сотки дістав професор в урядї податковім 27 зр., так, що пес з'їв на снїдане 173 зр. Безперечно, що як на пса то трохи за дороге снїдане.

— **Практичний курс науки** для касиєрів і членів заряду спілок щадничих і позичкових (сист. Райфайзена) відбуде ся в часї від 14 до 24 липня с. р. в Кракові. На курс той могуть бути принятими кандидати, представлені через заряди спілок істнуючих або через комітети основуючі проектованих і зголошених до бюра Патронату Спілок. З одної спілки може бути представлених двох кандидатів, але в такім случаю треба надмінити, котрому з них прислугує першеньство. Заразом надмінює ся, що учителї народні, а також і кандидати о зближеній уровени загального образованя, будуть мали першеньство в принятю на той курс. До просьби о принятє на курс долучити треба: метрику уродженя або витяг метрикальний і власноручно написана і підписана заява кандидата, що в случаю принятя на курс, готов єсть прибути і придержувати ся обовязуючого в часї науки реґуляміну. Незасібні кандидати могуть узискати від Виділу краевого стипендиї по 50 кором, о що треба в поданю о принятє просити. Кромі того бюро Патронату готове єсть попирати старання принятих на курс кандидатів з місцевостий зпоза Кракова о зниженє цїни їзди на зелїзницях. Також починить бюро Патронату улекшення що до відповідного поміщеня принятих на курс кандидатів. Поданя неостемпльовані належить вносити до бюра Патронату для спілок щадничих і позичкових у Виділї краєвім найдальше до 20 червня с. р.

— **Шалений чин.** Тими днями довідав ся токар Лєбляни в Парижи, що жінка его зраджує. Не надумуючи ся довго, купив револьвер і побіг до дому на пятім поверсї та почав жінцї викидати еї зраду. Нагле надумав ся инакше, відкинув револьвер, хопив жінку в половину і викинув через вікно на улицю, де она забилась на місци. Убийника арештовано.

— **Удар грому в бальон.** У бальон маневруючий над площею вправ в Монахові ударив грім. Понеже бальон знаходив ся тодї 500

а трете мушу вже для себе задержати, бо то бачиш, моя тайна, а хоч она й всїх людий дотикає, то таки нїхто нею не сушить собі голови. Пане церемонницу, як се так може бути? Ти знаєш дуже докладно, як низько мусять люди кождий після свого стану клонити ся перед княгинею, але тобі й на гадку не приходить, як збудований такий хребет.

Та й на що менї то знати? — спитав тамтой. Я маю уважати лише на поверховність, підчас коли ти може як день так ніч заглядаєш до середини; як би не то, то й волосє у тебе було би гладше і одїж на тобі не така замащена!

Без нїякої пригоди заїхали подорожні до Геброну старого міста Хетитів, де попрощали ся з Абохарабосом і его людьми і тепер вже під безпечним проводом єгипетского войска пустились на північ.

Пентаур розлучив ся тут з княгинею, а Бент-Анат попрощала ся з ним без жалю.

Батько Уарди, що служив колись у старшого могаря і знав добре кожду дорогу і кожду стежку в Сириї, пішов з поетом, а лікар Небзехт лишив ся при женщинах, котрим по відходї Пентаура як би зайшла зоря щастя, бо настали великі зимові зливи в самарийских горах, попсували дороги, намочили намети і змушували їх часто задержувати ся в дорозї. В Меґіддо повитав їх командант єгипетскої залоги з великою почестию і они були змушені побути тут довше, бо Неферт, котра особливо дуже перла до поспіху, була занедужала, а лікар Небзехт мусїв їй заказати дальшу подорож в сїй порі року.

Уарда зробила ся блїда і була задумана. Бент-Анат спостерігала з обавою на то, що делікатні румянцї з личка еї улюбленої щезали, але коли она еї питала, чи еї що не болить, Уарда давала вимияаючу відповідь. Она нїколи не вимовила перед княгинею імени Рамері ані не показала їй дорогоцїнности своєї матери, бо їй здавало ся, як би то все, що стало ся межи нею а князем було тайною, що належала лиш до неї самої. Та ще й друга причина замикала їй уста. Она була пристрастно Бент-Анатї предана і гадала собі, що як би їй все розповіла, то она би дорікала свому братови і сьміяла би ся з еї прихильности як би з якої дитиннячої забавки; а як би то стало ся, — так она собі роздумувала — то она би вже не могла любити сестру Рамеріґо.

Вже з першої стациї на границї вислали они післанця на кони до табору короля, щоби спитав ся, котрою дорогою має княгиня і еї дружина їхати з Меґіддо. Тепер вернув був той післанець з коротким і рішучим, але сердечним листом, котрий написав фараон власною рукою, а в котрім приказував своїй донцї не рушати ся з Меґіддо[1]) безпечного і добре укріпленого місця, де були запаси для войска а котрого стерегла сильна залога. Місто се крило входи до північної і середної Палестини від сторони моря. Він писав, що тепер лагодить ся рішуча битва, а она знає, що Єгиптияни не дозваляють жінкам і донькам іти з воєнним походом, щоби з ним тим певнїйше мати в часї мира найлїпшу заплату за побіду.

Підчас коли женщини ждали в Меґіддо, їхав Пентаур з рудим бородачем і малою громадкою їздців, котрих єму придав командант Геброну, на північ.

Він сам сидів пишно на кони, хоч в сїй подорожи перший раз сїв на коня. Здавало ся як би він зі штукою їзди верхом прийшов таки на сьвіт. Коли придивив ся своїм товаришам, що они роблять і пізнав натуру коня, то не було для него більшої розкоши як їхати на бистрім кони.

Свою єрейску одїж лишив був в Єгиптї. Тут мав на собі войскову одїж, меч і воєнний топір як борець, а его буйна борода, що виросла єму в неволї, звисала єму тепер проти звичаю свого стану аж на груди.

Батько Уарди споглядав нераз здивований на него і говорив: Можна би гадати, що воскрес озирийский могар, з котрим я нераз їздив сею дорогою. Він так виглядав як ти, так говорив, так скликував людий, ба й так сидів на кони, коли дорога для его воза не була добра, та й так держав поводи.

Нїхто з его людий крім одного рудого бородача не мав у Пентаура більшого значіня, як лиш найменого слуги, длятого їхав він найрадше попереду походу, роздумуючи о минувшости, рідко лиш о будучности, а звичайно мав на все, що показувало ся єму в дорозї, отверті очи.

Незадовго доїхали до Ливанону. Межи ним а Антиливаноном ішла дорога через „сирийский жолоб". Рад був з того, що міг на власні очи видїти білим снїгом вкриті вершки гір, що сьвітили ся здалека, а про котрі борцї так радо розповідали.

Край межи обома пасмами високих гір був урожайний і богатий, а з гір спливали в долину бистрицї і рвучі води. При дорозї, котрою він їхав, видко було богато сїл, але їх понайбільшій части зруйнувало войско. Селянам позабирали їх воли, пастирям їх стада а коли де який виняр, що привязував свій виноград, зачув тупіт кіньских копит, то втікав в дебри і лїси.

Всюди видко було слїди плуга і рискаля, але тепер майже всї поля стояли облогом, бо молодші селяни пішли на війну, городи і луки позатоптувані войском, доми і хати розграб-

[1]) По египетски Макета; єсть то палестиньске місто, про котре знаходить ся часто згадка на памятниках. Місто се, давно ще перед тим, заким его відновив Саламон, мало дуже важне воєнне значінє. Вже великі завойователї з часів 18 династиї (16 столїтє перед Хр.) мусїли се місто здобувати

метрів над землею, то на земли дало ся чути ледво легку детонацию. В одній хвили станув бальон у полумени і з великою скоростию спадав на землю. Офіцир, що находив ся в лодці лиш чудом уйшов смерти в той спосіб, що хопив ся линв і через се зменшив силу упадку. Мимо того зломив обі ноги. Бальон був получений з землею телефоном. З жовнірів, що знаходили ся при апаратах в хвили удару грому, три оглухли, а два віднесли тяжші попареня

— **Страшний злочин.** В ночи з 27 на 28 мая допущено ся в селі Коморниках в царстві польскім страшного морду на особі Якова Маєвского. З переведеного слідства показало ся, що морду того допустила ся власна жінка убитого, Аґнішка, враз з сусідом Шиманьским. Подробиці того злочину суть дійстно страшні. Жінка ударила підчас сну чоловіка сокирою в голову, відтак з Шиманьском відрізала єму руки і ноги та хотіла частями спалити тіло. Однак се їй не удало ся і спалила лише одну ногу, а другу ногу і обі руки сховала на стриху, решту знов тіла зложила в скрини і присипала мукою. Причиною так страшного морду було се, що муж продав корову за 30 рублів, котрих не хотів жінці дати.

— **Загадочне убийство.** Перед кількома днями дійшла вість, що мешканці дому під ч. 14 при ул. Новоліпе в Варшаві заалярмовані зістали убийством доконаним на особі Дори Фрідманової. Молода, гарна женщина мала три покої на першім поверсі в офіцині, а завдяки своїй красоті і товарискости знана була в цілій майже околици. Була донькою богатого властителя контори п. Герца Володислава і вийшла перед кількома літами заміж за Фрідмана. Ледви минуло кілька місяців по вінчаню, муж почав бути заздрістним о красну жінку, а як декотрі кажуть, мав до того слушну причину. Перед кількома місяцями Фрідман виїхав з Варшави, як кажуть, до Парижа. Від тої пори всякі вісти о нім загинули. Молода, соломяна вдова проводила час досить весело переважно в товаристві молодих мужчин. Оногди зістала Фрідманова письменне запрошене на прохід до Лазєнок на 3 годину в неділю. Вечером прийшов якийсь мужчина, але не застав Фрідманової дома, бо була у родичів. Прийшов другий раз в неділю рано около 9 години, але служниця сказала єму що пані ще спить. В хвилю потім служниця вийшла з порученя пані за справунками, а коли вернула, застала двері від помешканя замкнені. На сходах чекала вже мати мужа п. Фрідманова. По хвили вийшов з помешканя мужчина, в котрім служниця пізнала ранішного гостя. Ніс він на руці пальто Фрідмана Коли відтак мимо стуканя двері не отвирали ся, слуга і теща счинили крик, що пополнено убийство. Виважили двері і застали молоду женщину в білю на ліжку. На шиї мала затиснений ручник, а уста заткані дитинним фартушком. Візваний лікар сконстатував тільки смерть. Мешканє було зрабоване, замордованій вирвано навіть золоті кульчики з уший, а заразом спостерегли брак инших дорогоцінностий, вартости около 2000 рублів. Ся обставина напроваджує на здогад, що убийство пополнено в цїли рабунку, не єсть однак виключена й инша причина того злочину. Слідство, яке веде ся, викриє правдоподібно виновника. До сеї пори арештовано лише слугу Мужицку, котру підозрівають о співучасть в убийстві.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** у Львові оповіщує: Сим доносить ся, що по поводу усуненя ся насипу, здержано дня 29 мая с. р. рух поїздів товарових поміж стациями Ворволинці-Торске на шляху Біла чортківска Заліщики імовірно на три дни. Рух особовий відбуває ся через пересїдане і переношенє пакунків при поїздах ч. 3657 і 3657. Поїзди ч. 3655 і 3660 переходять тільки поміж Білою чортківскою і Ворволинцями.

Сим доносить ся, що дня 25 с. м. привернено весь рух поміж стациями Підвисоке-Потутори на шляху Галич-Тернопіль.

По мисли розпорядженя ц. к. Міністерства зелізниць з дня 6 мая 1902 ч. 16.591/16 входить в житє з днем 1. червня с. р. нова тарифа для пакерів зелізничих на шляхах ц. к. австр. зелізниць державних і на зелізницях льокальних позістаючих в заряді державнім. Близші поясненя подають афіши, котрі будуть уміщені у всїх стациях зелізничих.

Телєґрами.

Прага 6 червня. Ческий сойм буде скликаний імовірно на 18 с. м.

Відень 6 червня. Deutsches Volksblatt доносить, що італіяньска пара королівска приїде у вересни до Відня в гостину до Цісаря Франц Йосифа.

Москва 6 червня. „Московскія Вѣдомости" доносять, що болгарский князь Фердинанд має вскорі заручити ся з одною із росийских вел. княжних.

Льондон 6 червня. Анґлійскі часописи, обговорюючи голоси европейскої праси о заключеню мира в полудневій Африці, каже, що лиш одна німецка праса висказує ся неприхильна для Анґлійців.

Льондон 6 червня. Начальним вождом анґлійских войск в полудневій Африці стане ґенерал Літльтон, а Кіченер має бути іменований командантом анґлійскої армії в Індиї.

лені, розвалені або спалені. На всім видко було сліди руїнуючої війни, лиш на спадах гір красували ся гордо дубові і кедрові ліси, росли гаї рожкових дерев і плятанів а в ярах і прогалинах вапнистих гір видніли ся вічно зелені гушавники.

В сій порі року було все повне соків і води а Пентаур порівнував сей край з Єгиптом і як тут ті самі наслідки викликувала инша сила. Він пригадав собі знову той ранок на Синаю і погадав собі: Тут инші боги, як у нас, а старі учителі, що називали чужину безбожною, не без причини остерігали невістних, котрим тайна о тім одним має завсїгди позістати тайною, щоби они не покидали вітчини.

Чим близше було до табору короля, тим більше думав він о Бент-Анаті, тим живійше било ся єму хвилями серце, коли єму прийшла на гадку хвиля стрічи з королем.

Загалом сказавши був він повен веселої надії, котру сам називав нерозумною, а котрій все-таки не хотів противити ся.

Амені докоряв єму нераз за єго занадто велику скромність та за брак честилюбивости, коли він охотно засланяв ся другими. Тепер прийшло то єму на гадку і він усьміхав ся і сам себе розумів щораз менше, бо хоч сьвідомо сам собі по сто разів повторяв, що він низького роду, бідний, прогнаний єрей то все-таки не міг позбути ся того чувства, що він має якесь право жадати Бент-Анату для себе.

А коли би тепер король не схотів віддати за него своєї доньки, колиби він за свою сьміліость мусів заплатити житєм?

То він знав, що анї волосок не задрожав би на нім під топором і він би щасливо умирав, бо то, що она для него зробила, він вже мав і ніхто в сьвіті не міг би вже єму того відобрати.

Глава сема.

Пентаур і єго товариші мусїли кілька разів боронити ся від ворожих гірняків, котрі вибігаючи нагло з ліса нападали на них [2]).

Коли мали ще лиш два дні дороги до своєї цїли прийшло до кровавої бійки, з відділом ворожого войска, котрий, видко, належав до більшого відділу.

Рудий бородач, котрий, чим більше доходили до Кадеша [3]) знав тим ліпше всїлякі дороги і манівці, вибрав ся розвідувати і вернув не без обави, бо добачив на дорозі, котрою мусїли їхати, більший відділ войска Хетів.

Звідки взяв ся тут ворог по заду за египетским войском?

Чиби они може Рамзеса побили?

Ще вчера стрітили були єгипетких вояків, котрі розповіли були, що король перебуває в таборі і що заносить ся на велику битву. Тота битва не могла ще доси відбути ся і они не стрітили нїякого втікаючого Єгиптянина.

(Дальше буде).

[2]) Могари уживали на своїх подорожах возів. То знає ся напевно з папируса Анастазия I., в котрім знаходить ся опись тих трудностий, які мусїв могар в Сириї поборювати.

[3]) Столиця короля Хетитів т. є. Арамейців, около котрого зібрав ся був союз всїх народів західної Азиї. Було кілька Кадешів; але місто Хетитів, коло котрого мусїв Рамзес II. перебувати тяжку борбу, лежало безперечно над рікою Оронтом, бо на пільонї Рамессея єсть зображена ріка названа по египетски Арунта, котра з двох боків обливає кріпость. Та й в так званім епосї Пентаура сказано, що битва коло Кадеша відбула ся над берегами ріки Оронта. Назва міста задержалась і доси коло озера, що єсть три години дороги на північ від Ріблях.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).